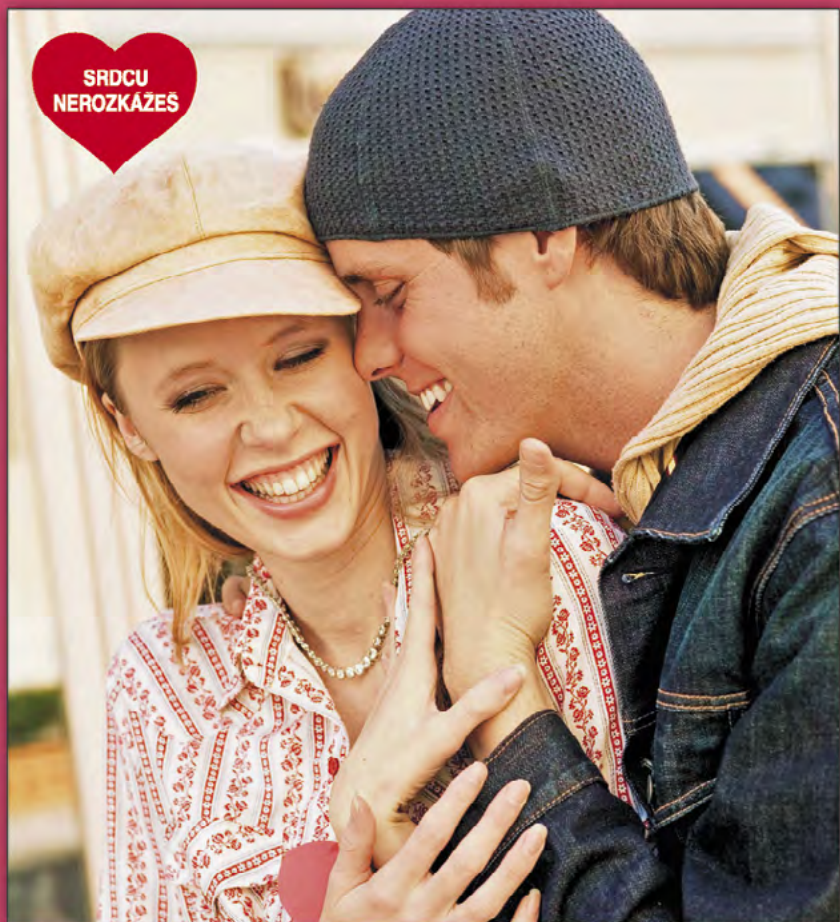

SRDCU
NEROZKÁŽEŠ

VERONIKA KABÁTOVÁ

*Nová láska
na obzore*

FRAGMENT

Srdcu nerozkážeš – Nová láska na obzore

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Srdcu nerozkážeš – Ten chalan je môj!
Srdcu nerozkážeš – Keď príde láska

Veronika Kabátová
Srdcu nerozkážeš – Nová láska na obzore – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OBSAH

1 / Neznáma známa	4
2 / Aktuálne z lesa.	20
3 / Amatéri	37
4 / Kto, kde, s kým, ako	51
5 / A svet sa aj tak točí	70
6 / Niet nad chrobáka v hlave	85

Zastala som pred obrovskými hnedými dverami s tabuľkou 1. A. Tak som tu asi správne. Uf. Raz, dva, tri, teraz. A vykročiť pravou...

Vošla som do triedy medzi svojich nových spolužiakov.

„Ahoj, ja som Renáta,“ skočila mi do cesty hnedovlasá kučeravá dievčina.

„Katka, ahoj,“ odvetila som trochu rozpačito s nesmelým úsmevom na perách. Bože, čo je to zač? Modlím sa, aby si nesadla ku mne. Skôr ako niečo zo seba dostanem, už je pri dverách aj so svojím: „Ahoj, ja som Renáta,“ lebo sa práve objavili ďalšie dve dievčatá. No, myslím, že Renátu si po dnešku každý zapamätá.

Letným pohľadom po triede som zaregistrovala, že v každej lavici už niekto sedí. No tak, ku komu si prisadnem? Veď napokon je to jedno, aj tak nikoho nepoznám. Niektorí ma pozorujú, niektorí sa zabávajú s ostatnými a iní zase posielaním esemesiek. Vpredu sedieť nechcem – byť hneď na očiach? Nie, ďakujem. Zamierila som radšej do zadných lavíc. Napríklad sem.

„Ahoj, máš to tu voľné?“ spýtala som sa celkom sympatickej (odfarbenej) blondínky. Má nakrátko ostrihané vlasy, vzadu natupírované, modré tielko Nike a na môj vkus je prehnane namaľovaná.

„Jasné, Zuzka, ahoj,“ pozdravila ma moja nová susedka, len čo zdvihla oči od časopisu. Usmiala som sa (tentoraz naozaj úprimne), tiež sa jej predstavím a konečne sa usadím v lavici a začnem si prezerat ostatných. Oproti základnej škole sa mi všetci vidia akísi omnoho väčší. Hm, až na chalanov. Zopár by pokojne zapadlo do siedmej triedy.

Zatiaľ je tu asi dvadsať žiakov, z toho (iba!) šesť chlapcov. To je teda vtípné. Dúfam, že ešte dajakí prídu, inak tu budeme ako v kláštore

re. A priznajme si to – veľa dievčat a málo chlapcov, to nikdy nerobí dobrotu. Hurá, akurát prišli ďalší dvaja. Za veľa nestoja...

„Odkiaľ si?“ vyrušila ma Zuzka z pozorovania.

„Z Koutnej... to je taká malá... malé mestečko. Asi to nepoznáš, však?“ vopred som poznala odpoveď.

Zuzka stiahla kútiky úst a pokrútila hlavou. „Bohužiaľ. Je to ďaleko?“

„Asi pätnásť-dvadsať kilometrov. Ty bývaš tu?“ spýtala som sa.

„Hej, minulý rok sme sa sem prisťahovali.“

„A kde si bývala predtým?“ pokračovala som.

„V Tábore,“ odvetila a opäť sa odmlčala. Asi sme sa dostali k mŕtvemu bodu. Čo mám na to povedať? A čo sa mám spýtať? Napríklad, prečo si vybrala túto školu? Čo robí jej otec? Hlavou mi víria iba somariny. Našťastie ma vyslobodí zvonenie jej telefónu. Do začiatku hodiny ostáva ešte päť minút. Zdá sa, že všetci sú už v triede. Je tu dvanásť chlapcov a osemnásť dievčat. Nie, devätnásť. Teraz dobehla ešte jedna.

Naša trieda je dosť priestranná. Možno stojí za zmienku, že budova školy je dosť stará a z historického hľadiska určite aj krásna, ale tá fasáda, tá fasáda! Omietka opadáva, pozarábané flaky, kam sa pozriem, nedokážem identifikovať farbu. Možno je žltá, možno oranžová. Ťažko povedať. Vráťme sa však k triede. Ako som už povedala, je veľká, s vysokým stropom. Na pravej strane sú dvere, na ľavej štyri okná. Pozrime sa! Žalúzie! Taký prepych... Zdá sa, že je čerstvo vymaľované, zato lavice isto pamätajú vojnu. Pravda, sú vyšmirgľované a pokryté čerstvou vrstvou laku, ale vyryté odkazy z minulých rokov sa ešte vždy dajú dobre prečítať. Práve tu je: Peter je náš king! alebo Neotravuj, ty tučniak!

Na nástenke, ktorá je nad skrinkou vedľa dvier, svieti nápis: Vitajte v novom školskom roku a vedľa: Nezúfajte, o desať mesiacov sú zase prázdniny. No zbohom. A potom sú tam obrázky, ako sa nejaké deti kúpu v rybníku, ako v lese rastú huby... Kto ju len urobil? Vtom som si spomenula na mobil a skontrolovala som, či mám vypnuté zvonenie. Nemala by som na seba upozorniť hneď prvý deň, pravda? Vytiahla som si ho z kabelky. Správa! Aha, od Toma... Ahoj, ako sa máš v novej škole? Už teraz mi je za tebou veľmi smutno. Neviem, ako vydržím celý týždeň. Maj sa, posielam ti pusu. Je poklad. Aby ste tomu rozumeli, Toma poznám od malička, lebo naše babky bývajú v tej istej dedine, a tak sme spolu strávili nejedny prázdniny. Tieto posled-

né však nemali chybu. Tom sa konečne rozkýval. (Alebo som to bola ja? Už ani neviem.) Jedným slovom, dobre sa to skončilo a teraz spolu chodíme. Najvyšší čas.

„Čo sa tak usmievaš?“ spýtala sa Zuzka, ktorá medzitým dotelefonovala. „Dobré správy?“

„Hm, napísal mi kamarát,“ prisvedčila som. „Tešila si sa sem?“ položila som jej otázku teraz ja.

„Vôbec nie. Nikoho tu nepoznám – teda teraz už okrem teba. Veľmi som sa bála, že tu budem sama. No a počula som, že vraj budeme mať nejakého mladého triedneho,“ podelila sa so mnou o svoje dojmy.

„Jéj, to by bolo fajn. A kde si to počula?“

„Mám kamošku v druhej triede. Teda, teraz je už tretiačka.“

„Myslíš, že bude pekný? To by bolo super mať mladého triedneho, však?“ som dosť prekvapená. Zo základnej som zvyknutá iba na staršie učiteľky, vo vekovej kategórii mojej babky... To by bolo fakt super!

„Čo ja viem? Podľa toho, čo mi rozprávala kamoška, nebude to veľké ternó.“

„Prečo myslíš?“ spýtala som sa. Prečo sa nedozvedieť nejaké zaujímavé informácie (jednoducho klebety) hneď na začiatku?

Zvoní! Hm, ktovie, ako bude pán profesor vyzeráť...

Ešte ani nedozvonilo a do dverí už rezkým krokom vpochodovala mladá vysoká (chudá!!!) učiteľka v slušivom tmavomodrom kostýme. Rovné vlasy (farby – tipla by som si gaštanovočokoládovej) má zastrihnuté po plecía. Postavila sa vedľa katedry, zbežne si nás obzrela a kývla, aby sme si sadli.

„Nevravela si niečo o mladom schopnom chlapovi?“ zľahka som sa s úškrnom naklonila k Zuzane.

„Zrejme si budem musieť preveriť svoje zdroje,“ podotkla.

„To by si mala,“ súhlasila som, ale radšej som stíchla, aby som nevyrušovala hneď v prvý deň.

„Dobrý deň, volám sa Lucia Krebsová a nasledujúce štyri roky by som mala byť vašou triednou učiteľkou. Pokiaľ sa nestane nič nepredvídateľné, a myslím, že sa nestane, budem vás učiť slovenčinu, takže sa pravdepodobne dosť často budeme stretávať. Vy ma už teda poznáte a teraz si ja skontrolujem vašu dochádzku. Prosím, nech sa každý, čie meno prečítam, prihlási alebo nejakým vhodným zvukom potvrdí svo-

ju prítomnosť,“ poprosila nás naša nová triedna. Vôbec nebola nervózna, rozvinula hárok papiera so zoznamom mien a začala čítať. Prezerala som si triedu a usilovala sa priradiť ku každému žiakovi správne meno. Bolo to aj tak zbytočné, ak si zapamätám piatich, budem dobrá.

Po skontrolovaní mien (mimochodom, som tretia v triednej knihe – Dvořáková, no) nasleduje rozvrh. Fakt super. Sme rozdelení na akési a, b, c, d skupiny, ktoré majú jeden týždeň biológiu, potom nič, potom zase fyziku a čert aby sa v tom vyznal. Teda, kto toto vymyslel! Výborný začiatok. Nepochopila som ani rozvrh (Zuzka nie je na tom o nič lepšie)! Jediné, čo viem, je, že v utorok a stredu máme vyučovanie aj popoludní a v piatok nultú hodinu. Fuj! Učiť sa ešte aj poobede! To bude hrozné.

Triedna nám zaželala pekný zvyšok dňa a tým sa skončil náš prvý školský deň na gymnáziu. Super. Teraz rýchlo na autobus a hurá domov!

„Ahoj, stredoškolačka!“ privítala ma mama, len čo sa za mnou zavreli domové dvere. Teraz je doma, lebo po operácii bude ešte tri týždne maródovať.

„Ahoj, ako sa máš?“ pobožkám ju na líce. „Uvarila si mi niečo dobré?“ nakúkam v kuchyni do hrncov.

„Tak, ako bolo v škole?“ nedočkavo sa pýta z obývačky. Je veľmi zvedavá (veď sa na ten gypsel tešila viac ako ja!).

„Ako v škole!“ odvetila som s úsmevom. „Jéj, čína! Mňam! Brat už jedol?“

„Hej, Filip obedoval v škole. Nebuď taká a pod' mi všetko vyrozprávať,“ zrazu stála v župane v kuchyni. Opretá o dvere hľadela na mňa.

„Iba si to zohrejem, hej?“ zámerne som nezdvihla oči z taniera, kam som si nakládla sloniu porciu, lebo som veľmi hladná. S obedom som zamierila do obývačky a sadla si do kresla oproti mame.

„Keby ťa tak videl ocko. Vieš, ako neznáša, keď tu ješ!“ pokarhala ma mama.

„Veď ocko tu momentálne nie je...“ usmiala som sa.

„Tak už vrav.“

„A kde mám začať?“ spýtala som sa naoko vážne. Nechápavo a vyčítavo sa na mňa pozrela. „No, dobre. Keď som prišla do triedy, tak už

tam väčšina bola. A predstav si, len čo som vkročila do dvier, okamžite mi vletela do cesty nejaká Renáta a hneď vybafla: „Ahoj, ja som Renáta!“ Tá je fakt nejaká čudná. A takto privítala každého. Nakoniec si k nej sadlo jedno ryšavé dievča... tiež vyzerá akosi podozrivo...“, začala som rozprávať prvé stredoškolské zážitky. Samozrejme (pokiaľ ide o Renátu), mama ma hneď zvozlila za to, že ľudí posudzujem podľa prvého dojmu, ale keď je niekto čudný, tak je jednoducho čudný. Za to nemôžem.

„A s kým sedíš?“ spýtala sa nedočkavo.

„Keby si nebola nedočkáva, tak sa k tomu dostanem,“ povedala som trochu vyčítavo. „So Zuzkou. Taká celkom pekná, chudá, nakrátko ostrihaná blondínka. Nič viac ti nepoviem, lebo neviem. Iba že predtým bývali v Táboře a...“

„A čo rozvrh?“ skočila mi znovu do reči.

„Ale, mami, takto ma to nebaví. Ako ti mám niečo povedať, keď mi nedovolíš dokončiť myšlienku?“ nazlostila som sa a z vidličky mi spadlo celé sústo na tričko a postupne na kreslo a koberec.

„To kvôli tebe,“ povedala som pohotovo, aby vinu hneď neváľala na mňa. Mama sa však iba mlčky usmiala.

„Mám jednu nultú hodinu. A ešte k tomu v piatok! Kto toto vymyslel, neviem. V piatok, keď už má toho každý dosť...“, zdvihla som z dlážky tú vynikajúcu činu (aká škoda!) a šla som do kuchyne po handru. Keby som mala väčšie prsia, tak to teraz nemusím zbierať z koberca. Malé prsia nemajú fakt nijakú výhodu. Iba môj ocko vždy, keď sa ponosujem, povie, že aspoň podleziem pod každú medzierku v plote. Vynikajúce!

„No a dva razy máme vyučovanie aj poobede. V utorok a streda, ale vôbec tomu nerozumiem. Sme rozdelení na štyri skupiny a každá má vždy niečo iné. Strašný zmätok. Akosi sa neorientujeme. Ale nikto.“ Podala som mame rozvrh. Potichu si ho prezerala a ja som si zatiaľ odbehla.

Hm, to je úľava. Čo asi robí Nene? Ako sa jej darilo v škole? Blázonko, vybrala si gypsel s latinčinou. To nechcem vidieť. Akurát ona. Škoda, že bude bývať v intráku, cez týždeň sa vôbec nevidíme. A cez víkend chodievame k babke a ona bude chcieť ísť niekam s Ondrom. (Aj tak sa čudujem, že im to vydržalo tak dlho. Kedy začali spolu chodiť? Myslím, že koncom mája v deviatke. To zase nie je až tak dlho.)

Alena, ktorá chce, aby ju všetci volali Nene, je moja najlepšia kamoška zo základnej. Skamarátili sme sa však až niekedy v šiestej triede. Vtedy sme mali spoločných známych (chalanov, samozrejme). Chlapci potom odišli a my sme zostali. Mám ju veľmi rada, ale teraz sa asi často nevidíme...

Zrazu sa ozval hrozný buchot! Fúj, to som sa zľakla!

„Čo tam robíš tak dlho?! Pohni si!“ zreval na mňa môj milý braček Filip, ktorý mal tak naponáhlo, že div nevyrazil záchodové dvere a ja som skoro zinfarktovala.

„Aby si sa nepototo...!“ odvetila som mu rovnako milo.

„To sa môže pokojne stať!“ zakričal už spoza dverí. Večne otravuje... Človek si tu pekne rozmýšľa... Hej, to som niekde čítala alebo počula, teraz už neviem kde, že na toalete sa vám myseľ presunie do hladiny alfa a zlepšuje sa pamäť a vnímanie. Dobré, nie? Potom že záchod nie je plodné miesto. Mali by sme sa tam učiť, milí študenti! Niet nad hladinu alfa!

„Voľno!“ zaspievala som podľa vzoru Peťa z *Pelíškov* bratovi do ucha, keď sme sa stretli vo dverách obývačky.

„Tsss, díky,“ odvrkol.

„Vy dvaja viete byť na seba neuveriteľne milí! Nevie, kedy z toho vyrastiete,“ vzdychla si mama.

„Ona začala!“ zakričal pre istotu brat od záchodu. Somár. Ako by sme niečo vyviedli. Takto to u nás vyzerá vždy: ja nič, ja muzikant – Filovo heslo. Veď má iba dvanásť rokov... Čo som to chcela? Aha, brnknúť Alene.

„Prosím,“ Nene sa ozvala po treťom zvonení. To ma vytáča. Na displeji jej bliká moja fotografia s nápisom Katka a ona povie: „Prosím.“ Neuveriteľné.

„Ahoj, tak ako? Hovor! Čo intrák?“ zahrnula som ju otázkami, podobne ako mňa pred chvíľou mama.

„Čo intrák? Aha, na raňajky sme mali dva čerstvé rožky s džemom.“

„Prestaň a hovor,“ smiala som sa.

„No fakt, to som doma nikdy nemala... O čerstvých rožkoch na raňajky sa mi mohlo iba ak snívať... Tak dobre. V izbe sme tri. No, o súkromí sa nedá veľmi hovoriť. Včera večer sme sa tak trochu oúká-

vali, uvidíme, čo bude ďalej. Zatiaľ vyzerajú celkom fajn. A tie záchody! V izbe ich nemáme, musíme chodiť na druhý koniec chodby a tam sú iba štyri! A na poschodí je desať izieb po troch! No hrôza... A čo ty?“ spýtala sa pre zmenu ona.

„Zatiaľ dobre. Mali sme mať mladého triedneho a namiesto neho nabehla dajaká ženská. Vyzerá však sympatická...“

„... tak vám treba!“ skočila mi do reči.

„Prečo, tak nám treba? To je vážne. Vôbec so mnou necítiš sklamanie. A v triede máme iba dvanásť chalanov!“

„Dvanásť? To je super! My máme iba šesť! To potom vychádza na jedného chalana päť báb. To bude niečo, už som na to zvedavá,“ postázuje sa. „Hrozné.“

„Nehádz flintu do žita! A inak? Rozvrh a tak?“

„No už som to rozdýchala. Tri nulté hodiny a dva razy vyučovanie poobede.“

„Nežartuj! Ja mám jednu nultú a dvakrát hodinu popoludní a zdá sa mi to hrozné. Tak, úprimnú sústrasť.“ V podobnom duchu sa odvíja náš rozhovor ešte asi minútu, potom však musím končiť, lebo voľné minúty sa mi pomaly, ale iste mínajú. Povie si, že som žgrloška, lebo nechcem na ňu obetovať ani tých úbohých pár korún a deliť sa s ňou o jej nešťastie (ktoré po mojom telefonáte ešte narástlo, lebo iste tajne dúfala, že niekto je na tom horšie ako ona. Niekto som v tomto prípade mala byť ja.) Čo sa dá robiť.

Dobry deň, sadnite si,“ pozdravila nás v utorok ráno – druhý školský deň – naša triedna. Vyzerá celkom dobre naladená.

„Najprv si skontrolujeme dochádzku, čo potrvá asi pol hodiny. A zatiaľ by ste si mohli pripraviť kartičky s menami. Aspoň si vás rýchlejšie zapamätám. Uvidíte, že nebudem jediná, kto to od vás bude požadovať.“ Sadla si za stôl, a kým zapisovala do triednej knihy, všetci sme sa prehrabávali v taškách a hľadali nejaký schopný kus papiera, kde by sme si mohli napísať meno.

„Aj priezvisko?“ spýtal sa čiernovlasý chlapec z prvej lavice. Nič bližšie povedať nemôžem, lebo netuším, kto to je ani ako sa volá, ale

sedí s celkom sympatickým chalanom (meno som zatiaľ nezachytila – možno Lukáš alebo Pavel, ktovie) a stále sa na niečom smeje.

„Bude lepšie, keď si napíšete aj priezvisko,“ kývla. „To je nádhera. Nikto nechýba. Poviem vám, užívajte si to, lebo v plnom počte sa veľa ráz nestretnete. A verte mi, že čím budete vo vyššom ročníku, tým bude rásť aj absencia. Starší študenti sú akísi náchylnejší na choroby a rôzne prechladnutia... No nič, pustíme sa do práce, máme toho veľa. Včera som vám zabudla pripomenúť to, o čom ste sa mali dozvedieť už po letnom rodičovskom združení, že naša škola organizuje pre študentov každého prvého ročníka zoznamovací víkend v prírode. Tu, prosím, rozďaj...“ pozrie na kartičku: „Mirko, tieto papiere – každému jeden – kde máte podrobnejšie informácie. Išlo by o budúci týždeň, to znamená ôsmeho, a cena je celkom prijateľná. Ubytovanie je zabezpečené v rodinnom penzióne, kde v piatok a nedeľu máme objednanú aj stravu. V sobotu sa pravdepodobne naobedujeme v reštaurácii, lebo pôjdeme na celodenný výlet. Ukážte to rodičom a do konca týždňa... a teraz neviem, máme v piatok slovenčinu?“ spýtala sa a šla sa pozrieť na rozvrh na nástenke, „... výborne, máme. Takže do piatka mi každý oznámi, či ide, alebo nie. Odporúčam vám, aby ste šli, lebo taká akcia hneď na začiatku školského roka dokáže dokonale stmeliť kolektív. Uvidíte, zoznámite sa medzi sebou, nebudete sa hneď stresovať učným a navyše si užijete aj trocha zábavy...“ lákala nás Krebsová.

„A kto pôjde s nami? Ako z učiteľov, myslím,“ spýtal sa Lukáš alebo Pavel. Keby som tak dovidela na tú jeho menovku...

„No mená vám asi veľa nepovedia, keď ste tu iba druhý deň, ale ak vás to zaujíma... Pôjdem ja a váš fyzikár a telocvikár profesor Bílek.“

„Počuj, aj tak je fajn taký výlet hneď na začiatku roka. Možno si tak rýchlejšie zapamätáme mená ostatných a hneď zistíme, kto aký je, nemyslíš?“ povedala som Zuzke. Tá so mnou zjavne súhlasila a navyše som sa dozvedela, že zbožňuje výlety akéhokoľvek druhu vrátane školských a že ten Lukáš alebo Pavel sa volá Peter. Ona si to stihla zapamätať. (Tára, veď jeho menovku má rovno pred nosom!)

Som na ten víkend veľmi zvedavá a veľmi by som sa naň aj tešila, keby mi v hlave okamžite nepreblesklo babkino neprestajne opakované porekadlo: Vopred sa na nič neteš, lebo to zle dopadne. (Keď som bola malá, veľmi som tomu nerozumela. Teraz som však študentka